

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. L.**, zast. JUDr. Jaroslavou Moravcovou, advokátkou se sídlem Semtín 81, Pardubice, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, Pardubice, **za účasti**: I) J. M., II) Ing. R. M., III) obec Zaječice, se sídlem Zaječice 4, všichni tři zast. JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dražkovice 181, Pardubice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 7. 2021, č. j. 52 A 82/2020 - 60,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2020, č. j. ZKI PA-O-19/00460/2018/31. Tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, katastrálního pracoviště Chrudim

(dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 3. 2018, č. j. OR-574/2016-603-51, o námitkách stěžovatele proti obnovenému katastrálnímu operátu, a to v části týkající se evidence věcného břemene chůze a jízdy, zřízeného podle smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 2. 9. 2010, a v této části žalovaný řízení o námitkách proti obsahu obnoveného katastrálního operátu zastavil, neboť věcné břemeno již bylo z katastru nemovitostí vymazáno; ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně částečně vyhověl námitkám stěžovatele, a to tak, že v souboru popisných a geodetických informací týkajících se evidence věcného břemene bude provedena změna (v této části žalovaný rozhodnutí zrušil a řízení zastavil), zbylým námitkám směřujícím do geometrického a polohového určení pozemků ve vlastnictví stěžovatele parc. č. XA a XB v k. ú. Zaječice u Chrudimi a jejich výměry správní orgán I. stupně nevyhověl (v této části žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil).

[2] Oznámením ze dne 1. 4. 2015, č. j. OO-8/2015-603, byla v obci Zaječice, v katastrálním území Zaječice u Chrudimi, zahájena obnova katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací podle § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, tj. převedením dosavadní katastrální mapy vedené jako mapové dílo na pevné podložce do elektronické podoby.

[3] Před provedením a dokončením obnovy katastrálního operátu provedl správní orgán I. stupně opravu chyby v údajích katastru nemovitostí podle § 36 katastrálního zákona, která spočívala mj. v chybném zobrazení hranic pozemků v mapě katastru nemovitostí u stavební parcely č. XC a pozemkových parcel č. XA a XB, které jsou v podílovém spoluvlastnictví stěžovatele a jeho bývalé manželky (paní M. L.), a pozemkové parcely č. XD, která je ve vlastnictví obce Zaječice. Oprava chyby spočívala konkrétně v tom, že se hranice pozemků parc. č. XA a XB posunuly tak, že na východní straně tyto parcely již nesousedily s doposud přiléhajícími pozemky parc. č. XE, XF, XG, XH, XI a XJ, ale mezi těmito pozemky a pozemky v podílovém spoluvlastnictví stěžovatele a jeho manželky (parc. č. XA a XB) vznikla „proluka“, která se stala součástí pozemku parc. č. XD ve vlastnictví obce Zaječice, přiléhajícího z jižní strany k pozemku parc. č. XA. Jelikož stěžovatel společně se svou (dnes již bývalou) manželkou zřídil na pozemcích parc. č. XA a XB v části těsně přiléhající k sousedním pozemkům parc. č. XE, XF, XG, XH a XI věcné břemeno chůze a jízdy ve prospěch „každého vlastníka či spoluvlastníka pozemků parc. č. 209/8, 209/9 a 209/10“, provedl správní orgán I. stupně podle § 44 odst. 4 vyhlášky č. 357/2013, o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška“), společně s opravou hranic pozemků také opravu geometrického a polohového určení rozsahu věcného břemene, neboť věcné břemeno bylo určeno vzdáleností od východní hranice povinných pozemků parc. č. XA a XB. Jinak řečeno, současně s posunem hranic pozemků došlo také k posunu věcného břemene chůze a jízdy zřízeného na pozemcích parc. č. XA a XB. Opravu chyby v údajích katastru nemovitostí oznámil správní orgán I. stupně stěžovateli oznámením ze dne 12. 6. 2015, č. j. OR-234/2015-603. Proti tomuto postupu (opravě chyby podle § 36 katastrálního zákona) stěžovatel nijak nebrojil, resp. nevyjádřil nesouhlas s provedenou opravou ve smyslu § 36 odst. 4 katastrálního zákona. Formální správní řízení, ve kterém by správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ve věci opravy chyby, tak zahájeno nebylo.

pokračování

[4] Po dokončení obnovy katastrálního operátu a jeho vyložení k veřejnému nahlédnutí podal stěžovatel námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu podle § 45 odst. 3 katastrálního zákona. Namítal zejm. to, že věcné břemeno chůze a jízdy, které zřídil společně se svou manželkou na svých pozemcích parc. č. XA a XB, bylo nesprávně přeneseno v důsledku změny zákresu hranic těchto pozemků. Rozsah tohoto věcného břemene totiž určili konkrétními souřadnicovými body, nikoli pouhou vzdáleností od hranic pozemků. Po provedené obnově katastrálního operátu tak bylo věcné břemeno vedeno v místech, kde nikdy být nemělo.

[5] Správní orgán I. stupně rozhodoval o námitkách stěžovatele celkem třikrát, jeho rozhodnutí bylo totiž dvakrát zrušeno nadřízeným odvolacím správním orgánem (žalovaným). Odvolání stěžovatele proti třetímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 3. 2018, č. j. OR-574/2016-603-51, žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 4. 6. 2018, č. j. ZKI PA-O-19/00460/2018/6, potvrdil.

[6] V důsledku rozhodnutí správních orgánů došlo k další opravě chyby v katastrálním operátu, která spočívala v nesprávné evidenci zmiňovaného věcného břemene – to totiž nebylo určeno pouhou vzdáleností od hranic sousedních pozemků, jak namítal stěžovatel, ale konkrétními souřadnicovými body. V důsledku napadeného správního rozhodnutí tak bylo věcné břemeno znovu „přemístěno“ do původních míst; tentokrát se však již nenacházelo na pozemcích ve vlastnictví stěžovatele a jeho manželky, ale v důsledku vzniklé „proluky“ bylo nově evidováno na pozemku ve vlastnictví obce Zaječice (parc. č. XD), jehož součástí se zmiňovaná „proluka“ stala.

[7] Proti poslednímu rozhodnutí žalovaného (ze dne 4. 6. 2018, č. j. ZKI PA-O-19/00460/2018/6) podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2019, č. j. 52 A 97/2018 - 121, zamítl. Tento rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 217/2019 - 62, zrušil, a to společně s rozhodnutím žalovaného. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že správní orgány napadenými rozhodnutími prostřednictvím institutu opravy chyb v katastrálním operátu zasáhly do právních vztahů v území. Jejich rozhodnutími totiž došlo k „přesunu“ věcného břemene na jiný pozemek, čímž fakticky převzaly roli soudu v občanskoprávním řízení (k podrobnostem viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 217/2019 - 62).

[8] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že přestože bylo dne 18. 7. 2018 katastrálním úřadem rozhodnuto o povolení vkladu, v důsledku kterého bylo věcné břemeno z katastru nemovitostí s účinky ke dni 27. 3. 2018 (tj. ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2018, č. j. ZKI PA-O-19/00460/2018/6) vymazáno, tuto skutečnost nemohl vzít žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 4. 6. 2018 v úvahu, neboť za rozhodující je nutno považovat den, kdy byl vklad vlastnického práva povolen (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2006, sp. zn. 28 Cdo 990/2006). Nejvyšší správní soud však připomněl, že v dalším řízení bude žalovaný povinen tuto skutečnost zohlednit.

[9] V dalším řízení tak žalovaný výmaz sporného věcného břemene z katastru nemovitostí zohlednil a uzavřel, že v této části je návrh stěžovatele (námitky proti obnovenému katastrálnímu operátu) zjevně bezpředmětný ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g)

zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle (v pořadí již čtvrtého) rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2020, č. j. ZKI PA-O-19/00460/2018/31, tak nastala skutečnost, která odůvodňuje částečné zastavení řízení. V důsledku výmazu věcného břemene z katastru nemovitostí totiž správní orgány nemohou posuzovat správnost jeho evidence. Námitce směřující do nesprávné evidence věcného břemene tak nelze vyhovět, ani ji zamítnout; věcné břemeno již nadále není v katastru nemovitostí evidováno. S ohledem na uvedené žalovaný v rozsahu námítky týkající se evidence věcného břemene rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 3. 2018, č. j. OR-574/2016-603-51, zrušil a v této části řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil; ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[10] Konečné rozhodnutí žalovaného (tj. rozhodnutí ze dne 26. 11. 2020, č. j. ZKI PA-O-19/00460/2018/31) napadl stěžovatel žalobou, kterou krajský soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[11] Krajský soud v napadeném rozsudku zdůraznil, že průběh vkladového řízení, na základě něhož bylo věcné břemeno z katastru nemovitostí vymazáno, nelze v řízení o žalobě proti rozhodnutí o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu přezkoumávat, výsledkem tohoto řízení byli s ohledem na § 18 odst. 4 katastrálního zákona žalovaný i krajský soud vázáni. Otázka existence či neexistence věcného břemene je otázkou občanskoprávní. V důsledku výmazu věcného břemene se námitka stěžovatele proti jeho nesprávné evidenci stala zjevně bezpředmětnou, krajský soud proto uzavřel, že žalovaný správně v této části rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a vyjádření osob zúčastněných na řízení

[12] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které obsáhle zrekapituloval předchozí průběh řízení a následně zdůraznil, že v době pořízení pozemků parc. č. XA a XB se žádá „proluka“ mezi těmito pozemky a sousedními pozemky parc. č. XE, XF, XG, XH a XI nenacházela, tento prostor tak stěžovatel užíval jako vlastní. Právě proto zřídil na tomto pozemku věcné břemeno chůze a jízdy ve prospěch sousedních pozemků (parc. č. XE, XF, XG, XH a XI). Také připomněl, že toto věcné břemeno nebylo určeno pouhou vzdáleností od sousedních pozemků, nýbrž konkrétními souřadnicovými body, namítal proto, že jako služebné pozemky měly být s ohledem na drobné změny v katastru nemovitostí evidovány vedle pozemku parc. č. XD také částečně pozemky parc. č. XK, XG a XH. Výmaz věcného břemene z katastru nemovitostí, který byl uskutečněn na základě návrhu na vklad, který podala obec Zaječice [osoba zúčastněná na řízení III]) jako vlastník služebného pozemku parc. č. XD společně s vlastníky panujících pozemků – paní J. M. [osoba zúčastněná na řízení I]) a paní R. M. [osoba zúčastněná na řízení II)], stěžovatel vnímá jako další krok obce Zaječice proti němu. Stěžovatel má za to, že pokud bude věcné břemeno stále v katastru nemovitostí evidováno, bude mít zajištěn přístup na svůj pozemek parc. č. XB. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že krajský soud nerespektoval předchozí zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu.

pokračování

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel „znovu opakuje své, dle názoru žalovaného, zcela mylné přesvědčení, že pokud by bylo věcné břemeno zřízené smlouvou ze dne 2. 9. 2010 v katastru nadále evidováno, bude zde existovat přístup na pozemek pozemkovou parcelu č. 338/37 v katastrálním území Zaječice u Chrudimi“. Tuto domněnku přitom stěžovateli vyvrátil již krajský soud. K výmazu věcného břemene došlo povolením vkladu, které bylo vydáno v řízení vedeném pod sp. zn. V-2584/2018 – výsledkem tohoto řízení je rozhodnutí, které žalovaný, ani krajský soud nemohou v řízení o námitce proti obnovenému katastrálnímu operátu přezkoumávat. Změny právních vztahů lze dosáhnout pouze prostřednictvím žaloby o určení právního vztahu k nemovitosti. V situaci, kdy bylo věcné břemeno z katastru nemovitostí již vymazáno, žalovanému nezbylo, než v této části rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a řízení zastavit. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

[14] Osoby zúčastněné na řízení prostřednictvím společného zástupce ke kasační stížnosti uvedly, že stěžovatel netvrdí, v čem konkrétně měl krajský soud předchozí zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu nerespektovat. Jelikož věcné břemeno zaniklo, nemohl žalovaný rozhodnout jinak, než prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení v této části zastavit. Nelze totiž zkoumat správnost evidence údaje, který již není v katastru nemovitostí nadále evidován. Závěrem proto osoby zúčastněné na řízení navrhly, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kasační stížnost stěžovatele se svou podstatou mívá s důvody, pro které krajský soud jeho žalobu zamítl. Podstatou rozsudku krajského soudu bylo totiž potvrzení závěru žalovaného o tom, že v důsledku výmazu sporného věcného břemene již nadále není možné správnost jeho evidence posuzovat. Krajský soud tak potvrdil, že v této části je nutné námitky stěžovatele proti obnovenému katastrálnímu operátu považovat za zjevně bezpředmětné ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, což mělo za následek částečné zastavení řízení o těchto námitkách.

[18] Chtěl-li být stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný, měl tuto základní argumentaci krajského soudu rozporovat, resp. specifikovat, z jakých důvodů je tento závěr nesprávný. Stěžovatel však v kasační stížnosti pouze zrekapituloval předchozí průběh řízení a namítal, že v důsledku opravy chyby katastrálního operátu ještě před provedením samotné obnovy katastrálního operátu vznikla mezi jeho pozemky (parc. č. XA a XB) a pozemky sousedními (parc. č. XE, XF, XG, XH, XI a XJ) „proluka“, na které bylo sporné věcné břemeno v důsledku rozhodnutí správních orgánů nesprávně evidováno.

[19] Nejvyšší správní soud však stěžovateli již ve svém předchozím rozsudku ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 217/2019 - 62, vyložil, že postup správních orgánů před obnovou katastrálního operátu (jí předcházející opravu chyby), nemůže přezkoumávat, neboť stěžovatel brojil žalobou proti rozhodnutí o námitkách proti obnově katastrálního operátu (srov. body 32 a 33 citovaného rozsudku). Proti opravě chyby v katastrálním operátu před provedením jeho obnovy stěžovatel nebrojil – nevyjádřil nesouhlas ve smyslu § 36 odst. 4 katastrálního zákona, na základě kterého by správní orgány vydaly ohledně této opravy chyby správní rozhodnutí. Tuto svou pasivitu stěžovatel nemůže „dohánět“ v řízení o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu, neboť při obnově operátu správní orgány již vycházely z dříve provedené opravy chyby – posunu hranic pozemků stěžovatele, viz výše bod [3] narativní části tohoto rozsudku.

[20] Z kasační stížnosti je přitom evidentní, že to, co stěžovatel považuje za klíčové a proti čemu se setrvale vymezuje, je právě vznik oné „proluky“ mezi jeho pozemky a pozemky sousedními. Jak již však bylo stěžovateli opakovaně Nejvyšším správním soudem i krajským soudem sděleno, tuto otázku nemohou soudy v řízení, ve kterém přezkoumávají rozhodnutí o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu, posuzovat. Tato „proluka“ vznikla v důsledku opravy chyby v katastrálním operátu provedené ještě před samotnou obnovou katastrálního operátu.

[21] Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že rozhodovat o sporných vlastnických či jiných právech nemůže katastrální úřad. Byť se katastrální úřad při zápisu práv nevyhne ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, a v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají, při opravě chybného údaje v katastru však nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65, č. 2969/2014 Sb. NSS; dále srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009 - 75, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 As 711/2008 - 48).

[22] Nesouhlasí-li tedy stěžovatel s právními poměry v daném území, které byly podle jeho názoru provedenou opravou chyb dotčeny, je na něm, aby se obrátil na soudy v občanskoprávním řízení. Případné změny poměrů v území – určení vlastnického práva k „proluce“, která mezi pozemky vznikla, jakož i určení existence a rozsahu věcného břemene vymezeného smlouvou ze dne 2. 9. 2010, se totiž stěžovatel může domoci pouze prostřednictvím žaloby v občanskoprávním řízení.

[23] Nejvyšší správní soud však současně připomíná, že stěžovatel nebyl z věcného břemene, jehož nesprávnou evidenci v katastru nemovitostí namítal, oprávněný, resp. nebyl vlastníkem pozemku panujícího. Toto věcné břemeno zřídil společně se svou manželkou na základě smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 2. 9. 2010 ve prospěch „každého vlastníka či spoluvlastníky poz. p. č. 209/8, poz. p. č. 209/9 a poz. p. č. 209/10“, kterým byla v té době paní J. V., v současné době jsou jejich vlastníky paní J. M. [osoba zúčastněná na řízení I]) a paní Ing. R. M. [osoba zúčastněná na řízení II]). Stěžovatel a jeho manželka byli z tohoto věcného břemene povinnými, neboť byli vlastníky služebných pozemků. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem v tom, že pokud by bylo věcné břemeno i

pokračování

nadále v katastru nemovitostí evidováno, měl by stěžovatel zajištěn přístup ke svému pozemku parc. č. XB. Ostatně, z podkladů založených ve spise vyplývá, že přístup k pozemku parc. č. XB má stěžovatel zajištěn jednak ze svého pozemku parc. č. XA (tyto pozemky na sebe bezprostředně navazují), a jednak také ze zmiňované „proluky“, která se stala součástí pozemku parc. č. XD ve vlastnictví obce Zaječice. Tím však Nejvyšší správní soud nijak nehodnotí otázky spojené s vlastnickými právy k této proluce – to je věcí občanskoprávní, kterou nemohou posuzovat soudy v soudním řízení správním, jak bylo uvedeno výše.

[24] Rozhodující v nyní projednávané věci byl závěr žalovaného, že v důsledku výmazu sporného věcného břemene již nadále není možné správnost jeho evidence v katastru nemovitostí posuzovat. Proti tomuto závěru však stěžovatel nevznnesl žádné námítky. S ohledem na uvedené tak krajský soud zcela správně uzavřel, že „[1]ze se tak sice zabývat úvahami, zda předmětné věcné břemeno vůbec platně vzniklo, jestliže žalobce a jeho tehdejší manželka nebyli vlastníky části zemského povrchu odpovídající zatížení, pokud vzniklo, zda následně došlo k právnímu nástupnictví na povinné straně a zda bylo následně věcné břemeno platně zrušeno. Stejně tak se lze zabývat úvahami, zda byl správný procesní postup katastrálního úřadu, když povolil vklad výmazu věcného břemene na základě návrhu, který nepředcházel řízení o opravě chyby, a zda tak dostál § 9 odst. 2 katastrálního zákona, resp. § 145 správního řádu. Tyto úvahy jsou však ve vztahu k projednávané věci spíše akademické, neboť je zde pravomocné rozhodnutí o povolení vkladu výmazu věcného břemene a krajský soud nemá pravomoc toto rozhodnutí přezkoumávat. I kdyby tuto pravomoc měl, otázka existence či neexistence věcného břemene je otázkou občanskoprávní, v níž mohou autoritativně rozhodnout pouze civilní soudy, nikoli soudy ve správním soudnictví“; viz bod 32 kasační stížnosti napadeného rozsudku.

[25] A pokud jde o tvrzení stěžovatele, že krajský soud nerespektoval předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu (č. j. 5 As 217/2019 - 62), ani v tomto nelze dát stěžovateli za pravdu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku výslovně uvedl, že v dalším řízení je žalovaný povinen výmaz sporného věcného břemene zohlednit (viz bod 45 citovaného rozsudku). Žalovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu zcela respektoval, a právě proto v části týkající se námítky nesprávné evidence věcného břemene rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení částečně zastavil. Tento postup potvrdil následně také krajský soud, který žalobu stěžovatele zamítl. A jelikož stěžovatel proti důvodu částečného zastavení řízení žalovaným fakticky nebrojil (nerozporoval, že v důsledku výmazu věcného břemene z katastru nemovitostí se jeho námítky staly z části zjevně bezpředmětnými), nemohl se tímto důvodem Nejvyšší správní soud blíže zabývat.

V. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 110 odst. 1 s. ř. s. poslední věty zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

[28] Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. dubna 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu